
.. pingalAgItA ..

॥ पिंगलागिता ॥

Document Information

Text title : pingalagItA

File name : pingalagiitaa.itx

Category : gItA

Location : doc_giitaa

Language : Sanskrit

Subject : religion

Transliterated by : Professor Tokunaga in Kyoto system(?)

Proofread by : Sunder Hattangadi (sunderh at hotmail.com)

Latest update : June 2, 1998

Send corrections to : Sanskrit@cheerful.com

Site access : <http://sanskritdocuments.org>

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted for promotion of any website or individuals or for commercial purpose without permission.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

August 2, 2016

sanskritdocuments.org

॥ पिङ्गलागीता ॥

अध्यायः १५८

य्

धर्माः पितामहेनोक्ता राजधर्माश्रिताः शुभाः ।
धर्ममाश्रमिषां श्रेष्ठं वक्तुमर्हसि पार्थिव ॥ १ ॥

भीष्मोवाच

सर्वत्र विहितो धर्मः स्वर्ग्यः सत्यङ्गलं तपः ।
बहु द्वारस्य धर्मस्य नेहास्ति विङ्गला क्रिया ॥ २ ॥
यस्मिन् यस्मिंस्तु विनये यो यो याति विनिश्चयम् ।
स तमेवाभिजानाति नान्यं भरतसत्तम ॥ ३ ॥

यथा यथा य पर्येति लोकतन्त्रमसारवत् ।
तथा तथा विरागोऽत्र जायते नात्र संशयः ॥ ४ ॥

एवं व्यवसिते लोके बहुदोषे युधिष्ठिर ।
आत्ममोक्षनिमित्तं वै यतेत मतिमान्नरः ॥ ५ ॥

य्

नष्टे धने वा दारे वा पुत्रे पितरि वा मृते ।
यथा बुद्ध्या नुदे खोकं तन्मे ब्रूहि पितामह ॥ ६ ॥

भीष्मोवाच

नष्टे धने वा दारे वा पुत्रे पितरि वा मृते ।
अहो दुःप्रमिति ध्यायञ्छोकस्यापयिति यरेत् ॥ ७ ॥

अत्राप्युदाहरन्तीममितिहासं पुरातनम् ।
यथा सेनजितं विप्रः कश्चिदित्यब्रवीद्वयः ॥ ८ ॥

पुत्रशोकाभिसन्तप्तं राजानं शोकविह्वलम् ।
विषन्नवदनं दृष्ट्वा विप्रो वयनमब्रवीत् ॥ ९ ॥

किं नु भल्वसि मूढस्त्वं शोय्यः किमनुशोयसि ।
यदा त्वामपि शोयन्तः शोय्या यास्यन्ति तां गतिम् ॥ १० ॥

त्वं यैवाहं य ये यान्ये त्वां राजन्पर्युपासते ।
सर्वे तत्र गमिष्यामो यत एवागता वयम् ॥ ११ ॥

सेनाजितोवाच

का बुद्धिः किं तपो विप्र कः समाधिस्तपोधन ।

किं ज्ञानं किं श्रुतं वा ते यत्प्राप्य न विषीदसि ॥ १२ ॥
 ब्राह्मणोवाय
 पश्य भूतानि द्रुःभेन व्यतिषक्तानि सर्वशः ।
 आत्मापि यायं न मम सर्वा वा पृथिवी मम ॥ १३ ॥
 यथा मम तथान्येषामिति बुद्ध्य न मे व्यथा ।
 अेतां बुद्धिमहं प्राप्य न प्रहृष्ये न य व्यथे ॥ १४ ॥
 यथा कर्षं य कर्षं य समेयातां महोदधौ ।
 समेत्य य व्यपेयातां तद्ब्रह्मतसमागमः ॥ १५ ॥
 अेवं पुत्राश्च पौत्राश्च ज्ञातयो बान्धवास्तथा ।
 तेषु स्नेहो न कर्तव्यो विप्रयोगो हि तैर्ध्रुवम् ॥ १६ ॥
 अदर्शनादापतितः पुनश्चादर्शनं गतः ।
 न त्वासौ वेद न त्वं तं कः सन्कमनुशोयसि ॥ १७ ॥
 तृष्णाति प्रभवं द्रुःभं द्रुःभाति प्रभवं सुभम् ।
 सुभात्सञ्जायते द्रुःभमेवमेतत्पुनः पुनः ।
 सुभस्थानन्तरं द्रुःभं द्रुःभस्थानन्तरं सुभम् ॥ १८ ॥
 सुभात्त्वं द्रुःभमापन्नः पुनरापत्स्यसे सुभम् ।
 न नित्यं लभते द्रुःभं न नित्यं लभते सुभम् ॥ १९ ॥
 नालं सुभाय सुहृदो नालं द्रुःभाय शत्रवः ।
 न य प्रज्ञालमर्थानां न सुभानामलं धनम् ॥ २० ॥
 न बुद्धिर्धनलाभाय न जायमसमृद्धये ।
 लोकपर्याय वृत्तान्तं प्राज्ञो जानाति नेतरः ॥ २१ ॥
 बुद्धिमन्तं य मूढं य शूरं बीडुं जटं कविम् ।
 दुर्बलं बलवन्तं य भागिनं लजते सुभम् ॥ २२ ॥
 धेनुर्वत्सस्य गोपस्य स्वामिनस्तस्करस्य य ।
 पयः पिबति यस्तस्या धेनुस्तस्येति निश्चयः ॥ २३ ॥
 ये य मूढतमा लोके ये य बुद्धेः परं गताः ।
 ते नराः सुभमेधन्ते क्लिश्यत्यन्तरितो जनः ॥ २४ ॥
 अन्येषु रेमिरे धीरा न ते मध्येषु रेमिरे ।
 अन्य प्राप्तिं सुभामाहुर्द्रुःभमन्तरमन्तयोः ॥ २५ ॥
 ये तु बुद्धिसुभं प्राप्ता द्रुःभान्ता विमत्सराः ।

तान्निवार्था न यानर्था व्यथयन्ति कदा यन ॥ २५ ॥
अथ ये बुद्धिमप्राप्ता व्यतिकान्ताश्च मूढताम् ।
तेऽतिवेलं प्रहस्यन्ति सन्तापमुपयान्ति य ॥ २७ ॥
नित्यप्रमुदिता मूढा दिवि देवगणा एव ।
अवलेपेन महता परिदृष्या विचेतसः ॥ २८ ॥
सुभं द्रुःभान्तमालस्यं द्रुःभं दक्ष्यं सुभोदयम् ।
भूतिश्चैव श्रिया सार्धं दक्षे वसति नालसे ॥ २९ ॥
सुभं वा यद्वि वा द्रुःभं द्वेष्यं वा यद्वि वा प्रियम् ।
प्राप्तं प्राप्तमुपासीत हृदयेनापराजितः ॥ ३० ॥
शोकस्थान सहस्राणि हर्षस्थान शतानि य ।
दिवसे दिवसे मूढमाविशन्ति न पण्डितम् ॥ ३१ ॥
बुद्धिमन्तं कृतप्रज्ञं शुश्रूसुमनसूयकम् ।
दान्तं जितेन्द्रियं यापि शोको न स्पृशते नरम् ॥ ३२ ॥
येतां बुद्धिं समास्थाय गुप्तचित्तश्चरेद्बुधः ।
उदयास्तमयज्ञं हि न शोकः स्पृस्तुमर्हति ॥ ३३ ॥
यन्निमित्तं भवेच्छोकस्त्रासो वा द्रुःभमेव वा ।
आयासो वा यतोमूलस्तदेकाङ्गमपि त्यजेत् ॥ ३४ ॥
यद्यत्त्यजति कामानां तत्सुभस्याभिपूर्यते ।
कामानुसारी पुरुषः कामाननु विनश्यति ॥ ३५ ॥
यय्य कामसुभं लोके यय्य दिव्यं महत्सुभम् ।
तृष्णा क्षयसुभस्यैते नार्हतः सोदशी कलाम् ॥ ३६ ॥
पूर्वदेहकृतं कर्म शुभं वा यद्वि वाशुभम् ।
प्राज्ञं मूढं तथा शूरं भजते यादृशं कृतम् ॥ ३७ ॥
येवमेव किलैतानि प्रियाण्येवाप्रियाणि य ।
श्रुवेषु परिवर्तन्ते द्रुःभानि य सुभानि य ॥ ३८ ॥
तदेवं बुद्धिमास्थाय सुभं श्रुवेद्गुणान्वितः ।
सर्वाङ्कामाञ्जुगुप्सेत सङ्गान्द्रुवीत पृष्ठतः ।
वृत्त एष हृदि प्रौढो मृत्युरेष मनोमयः ॥ ३९ ॥
यदा संहरते कामान्द्रुमोऽङ्गानीव सर्वशः ।
तदात्मज्योतिरात्मा य आत्मन्येव प्रसीदति ॥ ४० ॥

किं चिदेव ममत्वेन यदा भवति कल्पितम् ।
 तदेव परितापार्थं सर्वं सम्पद्यते तदा ॥ ४१ ॥
 न भिभेति यदा यायं यदा यास्मान्न भिभ्यति ।
 यदा नेच्छति न द्वेष्टि ब्रह्म सम्पद्यते तदा ॥ ४२ ॥
 उभे सत्यानृते त्यक्त्वा शोकानन्दौ भयाभये ।
 प्रियाप्रिये परित्यज्य प्रशान्तात्मा भविष्यसि ॥ ४३ ॥
 यदा न कुडुते धीरः सर्वभूतेषु पापकम् ।
 कर्मणा मनसा वाया ब्रह्म सम्पद्यते तदा ॥ ४४ ॥
 या द्रुस्त्यजा द्रुर्मतिभिर्या न श्रुयति श्रुयतः ।
 योऽसौ प्राणान्तिको रोगस्तां तृष्णां त्यजतः सुभम् ॥ ४५ ॥
 अत्र पिङ्गलया गीता गाथाः श्रूयन्ति पार्थिव ।
 यथा सा कृच्छ्रकालेऽपि लेभे धर्मं सनातनम् ॥ ४६ ॥
 सङ्केते पिङ्गला वेश्या कान्तेनासीद्धिनाकृता ।
 अथ कृच्छ्रगता शान्तां बुद्धिमास्थापयत्तदा ॥ ४७ ॥

पिङ्गला

उन्मत्ताहमनुन्मत्तं कान्तमन्ववसं चिरम् ।
 अन्तिके रमणं सन्तं नैनमध्यगमं पुरा ॥ ४८ ॥
 ऐकस्थूनं नवद्वारमपिधास्याभ्यगारकम् ।
 का हि कान्तमिहायान्तमयं कान्तेति मन्यते ॥ ४९ ॥
 अकामाः कामरूपेण धूर्ता नरकरुपिणः ।
 न पुनर्वञ्चयिष्यन्ति प्रतिबुद्धास्मि जगृमि ॥ ५० ॥
 अनर्थोऽपि भवत्यर्थो दैवात्पूर्वकृतेन वा ।
 सम्बुद्धाहं निराकारा नाहमद्याजितेन्द्रिया ॥ ५१ ॥
 सुभं निराशः स्वपिति नैराश्यं परमं सुभम् ।
 आशामनाशां कृत्वा हि सुभं स्वपिति पिङ्गला ॥ ५२ ॥

भीष्मोवाच

ऐतैश्चान्यैश्च विप्रस्य हेतुमद्भिः प्रभाषितैः ।
 पर्यवस्थापितो राजा सेनजिन्मुमुदे सुभम् ॥ ५३ ॥
 ॥ एति पिङ्गलागीता समाप्ता ॥

(Bhandarkar Oriental Research Institute BORI).

In Kinjavadekar's edition it is 174.

Another possible source of pi.ngalA gItA is Bhagavata Purana

11:8:30-44 (a part of Uddhava Gita)

Encoded and proofread by Sunder Hattangadi sunderh at hotmail.com

.. pingalAgItA ..

was typeset on August 2, 2016

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

